

**Društvo slovenskih književnih prevajalcev
podeljuje**

**Sovretovo nagrado za leto 2006
Vlasti Pacheiner-Klander**

**za prevod antologije vedske poezije *Ko pesem tkem*
in drugih pomembnih del iz indijske književnosti**

(utemeljitev)

Sovretovo nagrado za leto 2005 podeljuje Društvo slovenskih književnih prevajalcev Vlasti Pacheiner-Klander za prevod antologije vedske poezije *Ko pesem tkem*.

Lepota in smisel književnega prevajanja se pokažeta v čudežu, ko misli, pesmi, odzvenu nekega davnega jezika, davnega časa, presajenim v jezik svojega časa, pustimo ponovno zaživeti v enkratnosti svoje bralske občutljivosti. Vse delo Vlaste Pacheiner-Klander je odločilno opredelil študij v Indiji: odtelej se ukvarja z indijsko, predvsem staroindijsko literaturo kot imenitna prevajalka, drzna raziskovalka in neutrudna posrednica.

Če se omejimo le na njene samostojne knjižne prevode, je treba najprej naštetih tri dela klasične sanskrtske književnosti: to so Kalidasova *Šakuntala* (1966), v Evropi najbolj znano staroindijsko dramsko delo, potem izbor Kalidasove poezije v zbirki *Lirika* (1974) in širši izbor sanskrtske lirike z naslovom *Kot bilke, kot iskre* (1973). Poleg tega je prevedla dva daljša odlomka iz epa *Mahabharata*, ki ju pogosto obravnavajo in izdajajo kot samostojna teksta: filozofsko pesnitev *Bhagavadgita – Gospodova pesem* (1970, 2. izd. 1990) in poetično-dramsko *Zgodbo o Savitri* (2002). Njen prevajalski opus tako zaokrožuje reprezentativna, s temeljito študijo opremljena antologija vedske poezije *Ko pesem tkem* (2005).

Vlasta Pacheiner-Klander je k svojim in tujim prevodom sistematično pisala spremne študije in komentarje, vendar je pri tem daleč presegla običajno posredniško informativnost. Raziskovala je predvsem staroindijsko poetiko oziroma literarno teorijo ter objavljala razprave o terminoloških, filozofskojezikovnih, verznihi, stilnih in vrstno-zvrstnih vprašanjih staroindijske literature, npr. o ritmični zgradbi kitične oblike šloka (1991) ali o simboliki vedskih metrumov (1996). Svoja dognanja je strnila v dveh monografijah, objavljenih v referenčni zbirki Literarni leksikon: *Staroindijska poetika* (1982) in *Staroindijske verzne oblike* (2001).

Četudi je glavno področje njenega delovanja staroindijska književnost od vedskega prek epskega do klasičnega sanskrtskega razdobja, je nekajkrat posegla tudi v novejša obdobja, prevajala je Tagoreja in pisala o sodobnih indijskih mislecih. Nepogrešljiva sestavina njenega delovanja pa je tudi premislek o slovensko-indijskih kulturnih stikih in o našem odnosu do indijske literature in kulture.